

LES DIFERÈNCIES ENTRE EL LIDERATGE MASCULÍ I EL FEMENÍ

Modest Guinjoan / Josep Maria Llaurador

Que Angela Merkel sigui la cancellera d'Alemanya sobta menys que no pas que Michelle Bachelet hagi guanyat a Xile, atesa la fama del masclisme llatí. En el món de l'empresa, el nombre de dones que n'estan al capdavant encara és petit, malgrat els nombrosos programes endegats des d'institucions ben diverses per aconseguir el màxim grau de paritat entre sexes i que molts dels seus defensors diguin que, si les dones dirigissin les empreses i el món, aniríem d'una altra manera.

Fa uns mesos, als Estats Units, on és més habitual que hi hagi dones en posicions de comandament, unes executives definien l'estil de les líders com a emocional, empàtic, fort, intuïtiu, compassiu, verbal, generador de relacions i de consens, col·laborador, xafarder i capaç d'abordar diverses tasques a la vegada; per contra, les mateixes dones titllaven l'estil dels homes líders de fort, arrogant, intel·ligent, egocèntric, fanfarró, poderós, dominant, assertiu, focalitzat, competitiu, obstinat, físic, recte, directe i capaç de tractar només un tema a la vegada. Per als investigadors, ells s'acostumen a centrar més en les tasques, i elles, en les persones i les relacions. Tanmateix, la interpretació de l'efectivitat i dels resultats d'algú encara es fa més en funció del fet que sigui home o dona que no pas del seu estil, masculí o femení. Sembla que la realitat cultural i social s'imposa; les comptades dones que esdevenen líders acostumen a dirigir amb un estil masculí, com ho han fet i ho fan els homes. Perquè, què diferencia els resultats i l'estil de la Meir, la Ghandi, la Thatcher i, qui sap si els de la Merkel i la Bachellet, dels seus col·legues masculins? Vaja, que amb aquests referents, si esperem unes empreses i un món diferents, encara hauran de passar uns quants anys.